

Arum, qui post illuminationē & spiritus sancti perceptionem relapsi fuerant ad pristina vitia. Non possunt [inquit] renouari, sed sunt [rursum cruci-
figentes] sibi metip[s]is filium dei, & ostentui, id est, irrisio[n]i [habentes,] quia christianitatem in se-
scip[s]is extinguunt & irridunt. in se enim crucifi-
gunt filium dei & contumeliæ habent, dum gra-
tiam eius vilipendentes, in peccato iacent. & tales
(sicut exposuimus) nequeunt ad p[œ]nitentiam re-
dire, sed in sua prauitate perdurantes, ad æternam
mortem festinant. Nam ec[on]trariò bona terra quæ
fructum bonum facit, æternam meretur benedi-
ctionem. & hoc est, [Terra, id est, mens vel eccle-
sia fidelium] subiectorum, quæ velut terra excoli-
tur vomere doctrinæ, [bibens imbrem] [prædica-
tionis & gratiæ] cælestis, id est, quadam auuiditate
hauriēs [venienti] cælitus [super se] per ora præ-
dicatorum: & hoc [scpe,] quia si raro veniret, nō
sufficeret: si semper descenderet, vilesceret. Terra,
B inquam, quæ sic excipit hunc imbrem [&] gene-
rat [herbam, id est, proferit bonam operationem]
[opportunam, id est, congruam] [illis a quibus co-
litur, id est, prædicatoribus, a quibus aratro do-
ctrinæ scinditur & innouatur, scilicet vt operatio
subiectorum congruat verbis magistrorum. hæc
terra [accipit a deo benedictionem, id est, augmē-
tum virtutum in hoc seculo, & perpetuam remu-
nerationem in futuro, cūm audie: Venite benedi-
cti &c.] Hæc quidem terra benedicitur, sed illa quæ
malas herbas gignit, maledicitur. [Proferens autem
] vt videantur [spinæ, id est, grauiora peccata,
] & tribulos, id est, minora sed multipliciora & a-
cutius pungentia, tribus enim acuminibus lædit
tribulus, [reproba est] à deo, cūm & ipsa pluuiam
doctrinæ suscipiat, & pro bonis herbis tribulos &
spinæ germinet. Reproba est, id est, retro habens
probitatem, vt ille cui deus ait, Projecisti sermo-
nes meos retrorsum. [& proxima maledictio, id
est, æternæ damnationi, vt audiat, Discedite a me
maledicti &c.] Nondum est in maledictio, sed pro-
xima est illi, quia adhuc licet reuerti: & nisi sibi ca-
ueat, prop[ter] est vt damnetur. [Cuius cōsummatio,
id est, finis, si in malo perseuerauerit, duce[n]t in cō-
bustionem,] vt sine fine comburatur, id est, simul
vrantur corpus & anima. Hactenus terribiliter &
asperè loquutus est Apostolus, vt duras & torpen-
tes Hebræorum mentes ad p[œ]nitentiam & ad stu-
dia virtutum prouocaret. Sed ne in desperationē
terrēdo præcipitaret eos, & sic in malo potius re-
manere faceret, demulcet eos consequenter blādis
sermonibus, & ad bene agendū hortatur, dicens:

*Confidimus autem de vobis dilectissi-
mi meliora & viciniora salutis, tametsi ita
loquimur. Non enim iniustus est deus, vt
obliuiscatur operis vestri & dilectionis,
quem ostendistis in nomine ipsius, quia mi-
nistrastis sanctis & ministratis. Cupimus
autem vnumquemque vestrum eandem o-*

*stentare solitudinem ad expletionem spei D
vsque in finem, vt non segnes efficiamini,
verū imitatores eorum, qui fide & pa-
tientia hereditabunt promissiones.*

Loquutus sum, inquit, vt vos à peccatis retra-
herem, & desperationis metu facerem cautiore[s].
Cæterū cōfido de vobis meliora. Non hoc dico
putando vos esse tales, sed timendo ne sitis tales,
terreo verbis, ne ipsa re impleatis. Durè locuti su-
mus, sed [cōfidimus de vobis] o dilectissimi, quos
ex nimia dilectione monemus, non ex aliquo præ-
lationis debito. cōfidimus inquit [meliora,] quā[m]
vt sitis prolapsi, proferentes spinas & tribulos, [&
viciniora salutis,] quā[m] sunt illi qui nequeunt ad
p[œ]nitentiā renouari, & maledictio sunt proximi.
Melio[ri]orem de vobis cōfidentiam habemus, [ta-
metsi ita] durè [loquimur] terrendo & increpan-
do, Deo de vobis cōfidimus, quia olim multa o-
perati estis, pro quibus, si de malis p[œ]nitentiā ege-
ritis, benefaciet vobis deus. [Non enim iniustus
est deus, vt obliuiscatur operis vestri.] Reuera e-
nim grandis esset iniustitia dei, si tantum peccata
puniret, & bona opera non susciperet. Non obli-
uiscetur operis vestri, vt irremuneratū relinquat,
quod vestra bona fecistis cōmunia sanctis. [& di-
lectionis] vestræ, quæ opus illud implestis, quoniam
vestra sanctorum charitas incitauit cor vestrum,
vt eis ministraretis. [quam] dilectionē non infrus-
tuosam intus occultastis, sed per opera bona for-
ris [ostendistis] ad exemplum aliis: nec hæc fecistis
propter humanos fauores sicut hypocritæ, sed [in
nomine ipsius, id est, ad honorē dei: scilicet ideo
foras in operatione cæteris ostendistis dilectionē,
quā in corde retinebatis, vt luceret lux vestra co-
ram hominibus, quatenus videntes opera vestra
bona, glorificarent non vos, sed patrē vestrum qui
est in cælis. Dilectionē opere demonstrastis, quia
ministrastis, id est, humiliter vt subditi & serui
quæ necessaria erant, de vestris facultatibus im-
pendistis] sanctis] qui sua posuerāt ad pedes apo-
stolorum, [&] adhuc [ministratis] illis, perseue-
rantes in eodē opere bono. Vnde sciatis quia deus
hoc nō obliuiscetur, sed remunerabit. His verbis
patet, quia superior increpatio & præsens conso-
latio non ad perfectos diriguntur, qui reliquerant
omnia & habebant cor vnum & animā vnā: sed
ad ceteros, qui secularia relinquere noluerunt, & ne-
gligenter ac remisse vixere. Quos Apostolus per
pauca bona quæ fecere, allicit, & recreat animos
eorum atque confortat. Vos quidem ministrastis
& ministratis, sed tamē nolimus vt ab hac adhuc
ministratiōe cessetis, quasi iam sufficiat quod ha-
ctenus egistis, sed cupimus vt vsq[ue] in finem in hac
actione perseueritis. [Cupimus autem, id est, ma-
gno charitatis affectu desideram] [vnumquemque
vestrum,] [vt nec vnus desit, sed omnes comuni-
ter studeatis] ostentare, id est, frequēter ostendere
aliis in exemplum, [eandem solitudinem] [mi-
nistrandi sanctis, id est, solertem citationem, vt so-
lert

Fortè legē
dum dānaa
tionis.

E

Notā.

Matth. 6.

Matth. 5.

F

Actum. 4

Matth. 25.

Psal. 49.

Matth. 25.